



My body as a commodity

ANNE-LAURE
VANDEPUTTE

Janken op de beats
doet deugd



Lotte Ogiers

Met de slagzin 'Your trauma has a beat' claimt Anne-Laure Vandeputte in 'My Body as a Commodity' zeggenschap over haar lichaam na professionele en relationele grensoverschrijdende ervaringen. Dat doet ze als een kronkelende, fonkelende queen op de zinderende dreunen van drummer Andrew Van Ostade. Deze ijzersterke Madonna probeert je ervan te overtuigen dat ze een fictief karakter is. Toch voel je meteen dat deze eerste solo vooral een feestelijke zelfbevrijding voor ogen heeft.

26 JANUARI 2025

Die persoonlijke strijd is zeker een legitieme drijfveer voor een performance die, zoals een trauma, bonkt op zijn eigen ritme. Anne-Laure Vandeputte slaagt erin om wat leeft en bruist binnenin, wat vervormt, je soms groter, dan weer kleiner maakt, in een knallend live-concert te gieten. Dat doet ze nu eens op kniehoge lakleren laarzen en met een puntige Madonna-bh, dan weer in een blinkende trainer en hippe sneakers. Vandeputte verweeft haar chats en ontmoetingen met sekswerkers met de ervaringen van een jonge actrice op filmsets. Ze citeert online-gesprekken met escorte Roxy, anekdotes over problematische filmproducties of getuigt over grensoverschrijdende ervaringen in relaties. Al snel blijkt dat de professionele context van de actrice soms minder veilig is dan die van een escorte met een kinky naam terwijl ze haar klanten ontvangt.

Je waant je in een Berlijnse underground-kelder waar Meester Andrew Van Ostade op zijn kleine ronde podium, met spacy zonnebril en een enorme plastieken handschoen, de toon aangeeft. Als het publiek binnenkomt zit hij nog verstopt achter een gordijn. In de eerste scène onthult Vandeputte hem met een grootse geste, in vol ornaat, dit trauma in your face. De glinsterende franjes aan de randen van het ronde verhoogje doen denken aan een kitscherig gedrapeerde bedsprei. Die roept zowel de werkruimte van een escorte op als de filmset waarop de jonge actrice gedwongen werd tot een gangbang 'die de donkerte van haar personage zou uitdiepen'.

Waar zeg je 'ja' op als actrice, sekswerker, vrouw, partner? Dat aftasten van persoonlijke grenzen voelt bij momenten eenzaam aan in 'My Body as a Commodity'. Als Vandeputte haar kniehoge laarzen uitspeelt, herrijzen die al snel op de rechthoekige verlenging van de drumrotonde. In dit decor van Gilles Pollak, onder het stralende licht van Caroline Mathieu, worden de schoenen dubbelzinnige omhulsels die sacraal oplichten onder de witte gloed van de lichtspot. Tegelijk voelen ze heel leeg aan doordat de vrouwenbenen, die hen verheffen van gebruiksvoorwerp tot erotisch symbool, ontbreken. Je staat oog in oog met een fetisj, die eigenlijk niets meer om het lijf heeft. Anderzijds roept deze gestigmatiseerde lak een vorm van naaktheid op. Eens je de laarzen uitgetrokken hebt, losgewrikt van een (mannelijke) blik of maatschappelijk vooroordeel, wie ben je dan? Welke rol schrijf je voor jezelf.

**Een draaiend nachtlampje in een meisjeskamer,
waar nog enkele levensvragen op de bedrand**

beantwoord worden.

Hoewel ook de relationele getuigenissen van Vandeputte getuigen van een sluimerende eenzaamheid, is de performance allesbehalve een deprimerende trip. Vandeputte bukt en spurt. Ze zwiert haar lichaam los. Ze reikt naar de micro, draait aan knoppen om de rondspokende stemmen en commentaren in haar hoofd te vervormen tot nasale, clichématige quotes die lachwekkend dom klinken én zijn. Het duo bezit de kracht om via opzweepende rapteksten en songs zoals 'Janken', in hun mimiek en lichaamstaal, humor toe te laten die de wervelende woede onbeats niet in de weg staat.

Ondanks de blinkende kostuums (Sam de Mol) en flitsende lichtshow ontwaart je in dit modern performanceconcert een nostalgische weemoed. Waar is dat meisje van vroeger gebleven dat jongens zo makkelijk aan de kant zette? Met een zilveren helm op haar hoofd die fonkelt als een discobal, op de rand van de catwalk, spreekt Vandeputte in een verstild moment uit dat ze misschien al die tijd op vrouwen viel. Van Ostade relateert deze onthulling met zijn katvormige plastieken speelgoedpianootje. Ze gaan er allebei bij miauwen. Is het een poging om autobiografische onthullingen te vervreemden van hun directheid? Zacht licht valt op de discobal-helm van Vandeputte waardoor duizenden kleine gele cirkels flikkeren op de muren van de zaal. Misschien zijn het kattenogen die als stille getuigen dit moment omarmen. Een draaiend nachtlampje in een meisjeskamer, waar nog enkele levensvragen op de bedrand beantwoord worden.

Tijdens de hele performance houdt je de rode neon-verwelkoming 'Welcome to our traumaparty' in het achterhoofd. Wie is die 'ons'? Die connectie tussen performer en publiek lijkt steeds vaker op het spel te staan bij (jonge) makers die zich in hun eigen, helende ontboezemingen niet kunnen of willen wegcijferen als persoon. De chats met escorte Roxy ontmaskeren in 'My Body as a Commodity' de intentie van dit performance concert. Ook al ondertekent Vandeputte haar chats steevast met 'Your very hot fan', toch besef je al snel naar welke laatste ondertekening ze toewerkt. Zo blijf je getuige van deze traumaparty, geen genode gast. Dat is op zich niet erg. Dit feest gaat hard. Het zorgt er wel voor dat 'My Body as a Commodity' zich inschrijft in een praktijk die zo persoonlijk is dat ze je nooit helemaal murw slaat, of naar de keel grijpt. Je bent een stille getuige. Een kat in de nacht. En toch ben je fan van de slagkracht van deze ontladende private party.